

“Όταν άνοιξαν ξανά οι Ναοί μετά την πανδημία του κορωνοϊού”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως](#)

Του Σεβ. Μητροπολίτη Αλεξανδρουπόλεως κ. Ανθιμου

Άραγε, ξέρει ο ήλιος που λαμπρός ξεπρόβαλε σήμερα από το πρωί, τί χαρά μάς δίνει με τις ακτίνες του; Άραγε, αντιλαμβάνεται ή φύση που γύρω μας άχόρταγα άνθοφορεί, πόση όμορφιά χαρίζει σήμερα στον καθένα μας; Δεν είναι συνηθισμένη ή σημερινή άνοιξιάτικη ήμέρα, δεν είναι όμοια με τις άλλες μαϊάτικες ήμέρες που ζοῦμε. Είναι τελείως διαφορετική, είναι όλωσδιόλου άλλιώςτικη. Γιατί;

Μά! άκούσαμε τις καμπάνες μας. Γυρίσαμε στις Έκκλησιές μας. Ξαναμπήκαμε τους Ναούς μας. Άσπαστήκαμε τις εικόνες μας. Προσκυνήσαμε τὰ λείψανα τῶν άγίων μας. Ίδωθήκαμε μεταξύ μας «πρόσωπο προς πρόσωπο». Χαρήκαμε τήν θεία Λειτουργία μας. Άπολαύσαμε τις ψαλμωδίες μας. Θα κοινωνήσουμε σε λίγο τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Θα κάνουμε τὰ μνημόσυνα τῶν άγαπημένων

μας. Ποιὸς ἥλιος; Ποιὲς ἀκτῖνες; Ποιὰ ἀνοιξη; Ποιὰ φύση ἀξίζουν περισσότερο ἀπ'αὐτά; Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ ζωὴ μας ἀξίζει τόσο! Τί ἀξία ἔχει ἡ ζωὴ μας χωρὶς τὸν Χριστό; Ὑπάρχει ὁμορφιὰ χωρὶς τὴν πίστη; Ὑπάρχει ἐλπίδα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία; Ὑπάρχει χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο;

Πέρασε ἡ θλίψη. Τελείωσε ἡ Σαρακοστή, σήμερα τελείωσε. Ἐφυγαν τὰ σύννεφα. Μεγάλωσε ἡ ἡμέρα. Ἀκούγονται στὰ πάρκα, στὶς πλατείες παιδικὲς φωνές. Συναντιοῦνται οἱ ἄνθρωποι στοὺς δρόμους, στὴν παραλιακὴ λεωφόρο, χαιρετιοῦνται μεταξύ τους. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ποὺ μᾶς ἀξίωσε τοὺς χριστιανοὺς νὰ βρεθοῦμε σήμερα καὶ πάλι στοὺς Ναοὺς Του, ὅλοι μας ἐδῶ, ὑγιεῖς, ἐμπειρότεροι στὴ ζωὴ, ὑπευθυνότεροι στὴν πίστη. Καὶ ὅσοι στὸ μεταξύ, ἔφυγαν γιὰ τὰ μέρη τοῦ Χριστοῦ, ἃς ἀναπαύονται στὸν παράδεισο τῆς ἀγάπης του. Ὅλοι μας, ψάχνοντας τὸν Θεό, ὅπως ψάχνουν τὰ ἐλάφια τὶς πηγές τῶν ὑδάτων. Λαχταρώντας τὸ Χριστό, ὅπως ὁ γαμπρὸς τὴ νύφη. Προστρέχοντας στὴν Παναγία, ὅπως τὸ βρέφος νὰ θηλάσει στὸ στῆθος τῆς μάννας του. Ἀναζητώντας τοὺς Ἁγίους, ὅπως ἀναζητᾶμε τοὺς φίλους μας στὶς καφετέριες. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ποὺ μᾶς ἔνωσε σήμερα, «τὴν κεφαλὴ μὲ τὸ σῶμα, τὸν ποιμένα μὲ τὰ πρόβατα, τὸν δάσκαλο μὲ τοὺς μαθητές, τὸν στρατηγὸ μὲ τοὺς στρατιῶτες, τὸν ἀρχιερέα μὲ τοὺς ἱερεῖς». «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς δίνει περισσότερα ἀπ'ὅσα τοῦ ζητοῦμε καὶ μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε».

Ἦταν πρωτόγνωρα γιὰ μᾶς ὅσα συνέβησαν. Ὅχι, ὅμως, πρωτόφαντα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Τί ἤθελε, ἄραγε νὰ μᾶς πεῖ ὁ Θεός, μὲ ὅσα ἐπέτρεψε νὰ γίνουν; Γιατί, ὑπάρχει κανεὶς ποὺ ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ Θεὸς τὰ ἐπέτρεψε; Ὑπάρχει περίπτωση νὰ διέφυγαν τῆς προσοχῆς Του, ὅσα ἔγιναν; Τῆς προσοχῆς αὐτουνοῦ, ποὺ ἔχει «μετρημένες ἀκόμα καὶ τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς μας 3 »; Ὑπάρχει ἐνδεχόμενο νὰ ἀδιαφόρησε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν Ἐκκλησία Του; Αὐτὸς ποὺ ἔχυσε «τὸ αἷμα Του γιὰ τὴ δική μας σωτηρία 4 »; Ἐχει κανεὶς τὴν ὑποψία ὅτι, Αὐτὸς ποὺ «μᾶς γιάτρεψε μὲ τὶς δικές Του πληγές, ποὺ μᾶς συμμάζεψε σὰν περιπλανώμενα πρόβατα 5 » καὶ μᾶς ὁδήγησε στὴν πίστη, Αὐτός, λέτε νὰ πόνεσε λιγότερο ἀπὸ μᾶς γιὰ τὴ στέρηση αὐτὴ ποὺ ὑποστήκαμε; Τί συνέβη, λοιπόν; Ἄς ἱχνηλατήσουμε τὸ γεγονός, ἃς ψηλαφίσουμε τὴν πανδημία, ὅπως «ἔγινε ἀφορμὴ, πολλοὶ νὰ πέσουν καὶ πολλοὶ νὰ σηκωθοῦν καὶ ξεσκέπασε τὶς διαθέσεις πολλῶν 6 » χριστιανῶν ἀδελφῶν μας. Ἐξάλλου, «τὸν κυβερνήτη τοῦ πλοίου οἱ τρικυμίες, τὸν στρατηγὸ οἱ μάχες καὶ τὸν ἱερέα οἱ πειρασμοί, τὸν κάνουν νὰ φαίνεται ποιὸς εἶναι 7 ». Αὐτὸς ὁ λόγος, βέβαια, ἰσχύει γιὰ ὅλους. Τόσο γιὰ μᾶς τοὺς κληρικοὺς ὅσο καὶ γιὰ σᾶς τοὺς λαϊκοὺς.

Ὅλοι μας δοκιμαστήκαμε. Βλέπαμε καὶ ἀκούγαμε ὅσα εἶχαν προηγηθεῖ σὲ ἄλλες Χώρες τοῦ πλανήτη καὶ δοξάζαμε τὸ Θεὸ ποὺ στὴν Πατρίδα μας δὲν πρυτάνευσαν οἱ δεῖκτες τῆς οἰκονομίας, δὲν ἐπιλέχθηκαν οἱ ἀξίες τῆς ἀγορᾶς ἀλλὰ προτάχθηκε

ἡ ἀξία «ἄνθρωπος». Τόσο ἡ Πολιτεία, ὅσο καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ κοινότητα ἐπέλεξαν δύσκολες ἀποφάσεις, ποὺ ὅμως μᾶς προστάτευσαν. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ναί! δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ κλείσει τοὺς Ναοὺς, ὅμως ἔπρεπε. Ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ἄλλοτε μᾶς ζητεῖ νὰ μειώνουμε τὸν ἐγωϊσμό μας, ἄλλοτε νὰ νηστεύουμε τὸ φαγητό μας κι ἄλλοτε νὰ προσφέρουμε χρήματα γιὰ τοὺς ἀναγκεμένους, ἡ ἴδια αὐτὴ Ἐκκλησία μας, ἦρθε φέτος καὶ μᾶς ζήτησε κάτι διαφορετικό. Νὰ θυσιάσουμε τὴν χαρά μας, ποὺ ἦταν οἱ Ἀκολουθίες μας• τὴν ἀπόλαυσή μας, ποὺ ἦταν οἱ ἅγιες ἡμέρες τῆς Σαρακοστῆς καὶ τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος• τὴν τροφή μας, ποὺ εἶναι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας. Αὐτὸ μᾶς πρότεινε ἡ Ἐκκλησία προκειμένου νὰ καλλιεργήσουμε τὴν ἀσκητικὴ τῆς ἀγάπης. Προκειμένου νὰ προφυλάξουμε ἀσθενεῖς καὶ ἠλιωμένους ἀδελφούς μας. Ποιὰ μεγαλύτερη ἀγάπη καὶ προσφορά; ποιὰ μεγαλύτερη θυσία;

Κάποιοι δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ καταλάβουν καὶ βλέποντας τὴν μέριμνα τῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὶς χριστιανικὲς γιορτές μας, ἔφτασαν στὸ νὰ λοιδορήσουν τὰ ἱερά μας καὶ τὴν ἐμπειρία μας. Δὲν πειράζει! Πάντα θὰ ὑπάρχουν συνάνθρωποί μας ποὺ ἐπειδὴ δὲν ξέρουν τὴν πίστη μας, δὲν τὴν ἐκτιμοῦν σωστά. Ἄς τοὺς φωτίσει ὁ Θεὸς νὰ καταλάβουν, κάποτε.

Κάποιοι ἄλλοι, δὲν ἐμπιστεύθηκαν τὴν Ἐκκλησία μας καὶ εἶπαν καὶ ἔγραψαν ὅσα διόλου δὲν ἀπέπνεαν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ πνευματικότητα. Καὶ φούσκωσε μιὰ θάλασσα χριστιανικῆς ἀλαζονείας, (μὲ ποιὸ δικαίωμα θὰ μᾶς κλείσουν τοὺς Ναοὺς), ἔπνευσε ἓνας ἄνεμος Ὀρθόδοξου ἐγωϊσμοῦ, (ἐμεῖς ἀπαιτοῦμε τὶς Ἀκολουθίες μας), κροτάλισε μιὰ ἱεροκατηγορία, ἀλλὰ καὶ κάθε μορφῆς κατάκριση (ἐνάντια σὲ ἱεράρχες, πολιτικούς, ἀκαδημαϊκοὺς, γιατροὺς, ἐρευνητές, ἀστυνομικούς). Γιατί; τί μᾶς ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι; Δὲν ἦταν χριστιανικὴ συμπεριφορά, αὕτη. Καὶ πίσω ἀπὸ τὴν ἀνωνυμία ἢ τὴν ψευδωνυμία τοῦ διαδικτύου κατάντησε ἀπάνθρωπος κανιβαλισμός. Τέτοια μᾶς λέει τὸ Εὐαγγέλιο; Αὐτὰ μᾶς δίδαξαν οἱ ἅγιοι; Αὐτὰ μᾶς παρέδωσε ἡ πίστη μας; Ἄς μᾶς φωτίσει ὁ Θεὸς νὰ καταλάβουμε ὅτι ἔτσι δὲν ὠφελοῦμε τὴν Ἐκκλησία!

Δὲν καταλάβαμε ἀκόμα οἱ Ὀρθόδοξοι ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει γιὰ νὰ τὴν σώζουμε ἐμεῖς, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώζει, ἐκείνη ἐμᾶς, τοὺς τρικυμισμένους. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς ἔχει τὴν ψευδαίσθηση ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Ἐκκλησία περισσότερο ἀπὸ τὸ Χριστό; «Δὲν θὰ μποροῦσε ὁ Χριστὸς νὰ ἀποτρέψει αὐτὴν τὴν δοκιμασία; Ἀσφαλῶς καὶ θὰ μποροῦσε! Γιὰ ποιὸ λόγο, λοιπόν, τὴν ἐπέτρεψε; ...Γιὰ νὰ μᾶς καταστήσει πιὸ σταθεροὺς στὴν πίστη καὶ γιὰ νὰ καταλάβουμε ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι ὁ καπετάνιος! Γι'αὐτό, ἄφησε νὰ γίνῃ ἡ τρικυμία ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπέτρεψε νὰ βυθιστεῖ τὸ πλοῖο... δὲν γαλήνεψε τὴν θάλασσα, ἀλλὰ ἀσφάλισε τὸ σκάφος 8 ». Ἡ ὑπακοὴ στὴν Ἐκκλησία δηλώνει ἐμπιστοσύνη στὸ Χριστό. Ὁ κόσμος θὰ περάσει, ὅμως ἡ

Ἐκκλησία θὰ μείνει, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς τὴν «κατεδίκησε σὲ ἀθανασία».

Δυὸ πράγματα, λοιπόν, ἃς διδαχτοῦμε ἀπὸ τὴν περίοδο αὐτή: ἐμπιστοσύνη στὴν Ἐκκλησία, μᾶς χρειάζεται καὶ φιланθρωπία στοὺς ἀδελφούς μας. Καὶ ὁ Χριστός; Μά! ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸν συναντᾶμε μόνο στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε συνανθρώπου μας. Πουθενὰ ἄλλοῦ!

Δόξα τῷ Θεῷ γιὰ ὅλα, ὅσα ἔγιναν. Εὐλογημένοι νὰ εἴστε, ὅσοι στερηθήκατε τὴν ἱερὴ Λατρεία μας, αὐτὸ τὸ διάστημα. Ὁ Χριστὸς ἐρχόταν δίπλα σας κάθε φορὰ πού ἀναστέναζε ἡ καρδιά σας ὅταν βλέπατε στὶς τηλεοράσεις τὰ ἄδεια σας καθίσματα ἐδῶ μέσα. Εὐλογημένοι νὰ εἴστε, ὅσοι ὑποφέρατε τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα στὸν Γολγοθᾶ τοῦ ἐγκλεισμοῦ, γιὰ νὰ μὴν βλάψετε συνανθρώπους σας. Σταυρώσατε τὸν ἐγωϊσμό σας, σκοτώσατε τὴν ἐλευθερία σας καὶ ἀναστηθήκατε μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ. Εὐλογημένοι νὰ εἴστε, ὅσοι ὑπακούσατε στὴν Ἐκκλησία σας καὶ δὲν πλησιάσατε τὸ Ἁγιοπότηρο, αὐτὸ τὸ διάστημα.

Σᾶς βεβαιώνω ὅτι κοινωνοῦσατε διαρκῶς τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, πού δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὰ σπίτια σας. Εὐλογημένοι νὰ εἴστε, ὅσοι δὲν ζητήσατε νὰ διακριθεῖτε αὐτὸ τὸ διάστημα: νὰ κοινωνήσετε κρυφά, ἢ προνομιακά, ἐσεῖς μόνο, ἀφοῦ ἓνα σῶμα εἴμαστε ὅλοι μὲ μία κεφαλὴ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Εὐλογημένοι νὰ εἴστε, οἱ ἱερεῖς πού κρατήσατε ἑνωμένους τοὺς ἐνοριῖτες σας, δὲν τοὺς δίχασατε ἀλλὰ τοὺς ἐνίσχυσате τὸ γνήσιο Ὁρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα. Εὐλογημένοι νὰ εἴστε, ὅλοι ὅσοι ἐρχόσασταν στοὺς Ναούς, ἀπὸ τὰ χαράματα μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα καὶ φιλούσατε τὴν παραστάδα τῆς κλειστῆς ἐξώπορτας. Ὅσοι ἐρχόσασταν τὶς ὥρες πού τελοῦνταν μέσα «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» Ἀκολουθίες καὶ ἀφουγκραζόσασταν ἀπ' ἔξω. Σᾶς ἔβλεπα ἀπὸ τὸ Ἐπισκοπεῖο καὶ ἔκλαιγα, πονοῦσε ἡ καρδιά μου καὶ ἔλεγα• «αὕτὴ εἶναι ἡ πίστη τῶν ἀποστόλων, αὕτὴ εἶναι ἡ πίστη τῶν πατέρων, αὕτὴ εἶναι ἡ πίστη τῶν Ὁρθοδόξων, αὕτὴ ἡ πίστη στήριξε τὴν οἰκουμένη» καὶ μᾶς στηρίζει ὅλους μέχρι καὶ σήμερα. Εὐλογημένοι νὰ εἴστε ὅλοι, μὲ ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη στὴν Ἐκκλησία καὶ ἀκράδαντα φιλάνθρωπα αἰσθήματα γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας. Σᾶς εἶχα πεῖ στὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων: «ἀκοῦστε τὴν Ἐκκλησία σας καὶ μὴ φοβᾶστε, ἡ Ἐκκλησία ποτὲ δὲν χάνει, πάντα κερδαίνει». Ἐσεῖς εἴστε τὸ κέρδος της!

Ἦς μὴν ἐπιτρέψει ὁ καλὸς Θεὸς νὰ ξαναζήσουμε τέτοια δοκιμασία, μά! ἂν τὸ κάνει, τότε ἡ ἀγάπη Του ἅς μᾶς βρεῖ πάλι ἐνωμένους, πάλι μαζί, κανέναν χωριστά, ὅλη τὴν Ἐκκλησία, χωρὶς ἐνδοιασμούς, χωρὶς ἐγωϊσμούς, χωρὶς αὐθαιρεσίες, μὲ σκοπὸ νὰ διακονήσουμε καὶ πάλι τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάθε συνάνθρωπο, δηλαδή τὸν ἴδιο τὸν Χριστό! Νὰ εἴστε ὅλοι καλά, νὰ εἴστε ὅλοι πάντα εὐλογημένοι! Καὶ «τὴν πανάρετη καὶ βεβαία πίστη μας» ἅς τὴν δοκιμάσουν ὅλοι, «τὴν σώφρονα καὶ ἐπεικῆ ἔν Χριστῷ εὐσέβειαν, ἅς τὴν θαυμάσουν ὅλοι». Ἀμήν.